

”Raggar’n Goggen”

Historien tar oss tilbake til ca. 1964, og gjenspeiler tankegang, ord og uttrykk fra denne tiden. Hele historien er oppdiktet, både personer og hendelser.

Hva er livets mål? Det beror på hvem som stiller spørsmålet, eller retttere sagt den som svarer på spørsmålet. ”Goggen” anser seg selv som raggar, han er 20 år, og har aldri vært i tvil om livets dypere mening: Å slå opp panseret på en blodtrimma Gangster-Ford, og antyde at kjerra går i 200 km/t hvis det er fri bane og klampen i bann på Mosseveien!

Her synes en å fornemme et angst-skrik fra fotgjengere og andre uten farts glede. 200 km/t??

Dere må unnskyldte Goggens høye latter. Den er ikke vondt ment, men bare gir uttrykk for hans overlegne logikk: Når Goggen ved hardt arbeid har klart å trimme Ganster-Forden opp i nærmere 200 gamper, finnes det ingen grunn til at han ikke skal slippe dem løs en gang i blant. En fotgjenger på skjermen er bedre enn 10 i kjørebane. Og bak rattet i Forden er Goggen beruset av farten. ”Da glemmer du alt,” bekjenner piloten, og får ukontrollerte rykninger i høyrefoten. Det er organismen som reagerer på det uvante fravær av gass og brems. Goggen tilbringer gjennomsnittlig 9 av døgnets timer i og ved sitt elskede kjøretøy.

Enkelte vil hevde at fyren er konservativ som fore-

trekker en eldre konservativ amerikaner fremfor en Hot Rod. Når sant skal sies, er en Ganster-Ford ikke annet enn en 1949-51 Ford av den typen som samfunnets fiender bruker i B-filmer

En Hot Rod er en bil som er ombygd til det ugjenkjennelige, og som det ligger veldig masse arbeid bak, men som er utført som en fagmessig mesterprøve. Det ligger flere års fantasifull innsats bak en vellykket Hot Rod. Dessuten får man garantert problemer med ”Sakkyndig”. En kollega av Goggen, sluttet jobben for å bygge en Hot Rod av en 1948 Mercury. Kjerra ble bygget etter alle kunstens regler, med rør-grill, 312 T-bird motor og Jaguar-gearkasse. Interiøret var i ”tuck ’n roll”, og dørene kunne åpnes med en solenoid. Mercury’en ble en bil som folk på ”torvet” gispet da de fikk se. Dette hadde de bare sett bilder av tidligere. Og bilen passet unektelig til en ung mann som ønsker å gå sine egne veier. Dette var ingen ”Negerbrakke” med ”Gunda” som dekket rusta! Mercury’en representerte selvsagt toppen på den sosiale rangstigen for den ungdommen som blir kalt ”raggare”.

Goggen innrømmer at jakten på statussymboler og kravene fra klatresamfunnet etter hvert også har sneket seg inn i hans miljø. Han forstår godt den unggutten som nekter å vise seg i på ”torvet” – med mindre han kan stille med sin egen Ford Thunderbird 2-seter, til en pris av 15.000 kroner.

Goggens Gangster-Ford.

Selv debuterte Goggen i bilalderen som 17 åring uten lappen, men med sterk trang til annerkjennelse for sitt røverkjøp av en eldre direktør-bil av merket Buick. Beistet hadde et bensinforbruk som brant høl i lommeboka til Goggen og da Dynaflow-kassa fikk den slemme uvanen med å slure hele tiden, ble det ALT for mye for ungguttens økonomiske evner. Men det hadde blitt en tur fra Sandaker til Torvet og tilbake til Sandaker, selvsagt uten lappen. Og Goggen hadde blitt godtatt, og det var selvsagt det viktigste.

Buicken ble parkert på "Hobby'n" på Økernkrysset, og etter hvert ble Gangster-Forden kjøpt av en de kalte "Rotta". Bilen var OK, men som det ble sagt: "Noe arbeid gjenstår for å få en strøken bil."

Men Goggen nyter stor respekt på Torvet, da han eier 2 amerikanere, og "kan en god del om biler og motorer", som han selv elsker å uttrykke det. Dessuten nyter han en viss status på grunn av at hans bilkarriere ikke har vært helt uten dramatik. Han har to heftige kollisjoner bak seg, like etter hverandre. I den siste kollisjonen traff han til og med bilen til en politimann! Han måtte dessverre påta seg all skyld, men på den annen side: politimannens Moskwitch var fullstendig knust! Goggen hadde også kjørt fra en politikontroll på Gjelleråsen. Han hadde ikke annet å gjøre, da Gangster Forden ikke hadde tilstrekkelige bremses til å få stoppet så kjapt.

Med sine to amerikanske biler driver Goggen et regelmessig vekselbruk. Fra klokken 17.00 til klokka 21.00 hver kveld ligger han oppi eller under den ene, som gjennomgår en større overhaling. Arbeidet fortas med stor dyktighet på "Hobby'n". Her er det også mulighet til å få snakket med kollegaer. "Bil kan du prate støtt", sier Goggen.. Den som vil bli godtatt her, må kunne åpne et hvilket som helst panser og på flekken avgjøre om det sitter en sideblåser eller toppventilert, 6-er eller 8-er. Er den besøkende i den ydmykende situasjon at hans kjøretøy har mindre enn 100 hk, bør han avstå fra meningsytringer i enhver diskusjon om fart og ytelse. Påtrengende innlegg uten sakelig grunnlag virker bare pinlig.

Ved ti-tiden om kvelden skifter Goggen over til bil nr. 2, og setter kursen for Torvet rett ved 19 (Møllergata 19), der kveldens bilprat avrundes med spinning av hjul og heftige bremseprøver. Flere av bilene gikk på strake rør, det vil si uten eksospotter, slik at lyden skulle bli mer imponerende, og hjulkapsler ble også fjernet for å gi et mer sporty utseende.

Den som enda ikke hadde "sjekket lurt" (fikset jente) for

kvelden, hadde nå sjansen, selv om utvalget etter hvert hadde blitt noe tynt. men noen "små-rips" sto fortsatt å hang. Goggen mente at dette var "Burugler", og at de lot seg imponere mest av svenske registreringsskilt som satt på biler fra grannelandet. "Dem går etter skilta og brennevin, fastslår Goggen med forakt.

Goggen tenker å dra hjem, og han foretar flere åpningsøvelser av bildøra på Gangster-Forden. Da får han øye på en meget forlokkende bilbrud som tåler smigrende omtale. Og den utpekte forhaster seg ikke, hun gransker både revehalen i antenna og den dreibare spot-lighten på taket, eller "Ugla" som den blir kalt; for deretter å skli fornøyd inn i forsetet ved siden av kavaleren med en mine som gir Goggen håp om både det ene og det andre. "Hva heter'u a, snuppa," spør Goggen som i dette øyeblikket prøver å ligne James Dean. "Bitten",

"Bitten"

svarer dama, for deretter å blåse en gedigen rosa ballong med tyggissen. Goggen setter bilen i gir, ruser opp motoren, og spinner ut av Torvet med retning gamle Mosseveien.

Goggen kjenner området rundt "Grava" og "Hjulet", og der ender det med utukt i baksetet.....

Det hender det blir litt fyll, og Goggen sier som det er: "Det er klart at gutta tar seg en dram!" Enkelte har tatt en for mye også, og de blir belønnet med 21 dager i kasjotten, og blir kvitt lappen i en fart. Men dette gir ingen i miljøet status; det blir bare litt dumt.

Men etter å ha tenkt en stund over det moralsk fallet, svinger Goggen inn på Torvet og setter av Bitten. Og da går den pinlige sannhet opp for ham, Goggen bruker 700 kroner måneden på sine 2 biler, og har egentlig ikke råd til lange elskovsturer. Som de fleste unge bileiere er han forgjeldet langt ovenfor antennespissen! Men selvsagt holder han av en bensinskvett til en utflukt hvis jenta viser løfterik

Noen få, som tror de er smarte, tar en rask spasertur bort fra området og bort til "Eldo" for å se på filmplakatene og bildene fra filmene som går der. Disse gutta later som om de bare har parkert på Torvet, og ikke en del av miljøet. Men bilene røper dem, og som regel blir det lagt en lapp på frontruta på bilene "ingen eier". Og på lappen står det: "De må møte til full teknisk kontroll på Bilsakkyndige i Ullevålsveien 72 innen 14 dager. Hvis ikke bilen fremstilles til kontroll innen denne fristen, blir bilen avskiltet!" Skrekk og gru!

Vår kontakt på Torvet innrømmer at det finnes visse kriminelle elementer blant klientellet som vanker der, men de fleste er ordenlig ungdom med en brennende interesse for biler og motorer. "Og de svenske raggarene er verre oss," sier Goggen. "De kommer her å drekker og rapper skreppene våres. De drekker til de

Buick'en til Goggen

oppførsel i de innledende faser. Goggen refererer miljøets uskrevne moral-kodeks på denne måten: "Du har skrepper som gir blaffen i alt for en bil-tur og litt brennevin. Og ofte må politiet kjøre dem hjem om natta. Triste saker!"

Noen skrepper er ikke så villige når det kommer til stykket, og noen av disse må gå eller haike tilbake til byen etter en slik utflukt. "Slikt kan skje hvis ikke gutta får valuta for pengene," sier Goggen

Den store skrekken på Torvet, er når snuten stenger av Torvet i begge ender på det mest travle om kvelden. Da kommer onkel, gjerne geleidet av "Sakkyndig" for å sette seg bedre inn i bilenes tekniske tilstand. Og de går og peker ut de som ser verst ut: "Hvem eier denne?" sier de til de tøffe gutta. Og en etter en melder de seg for å få dommen. Det blir delt ut flere mangellaper på lav bremsepedal, defekt håndbrekk eller manglende eller defekte lydpotter.

er blakke, og da selger de hjulkpslene sine for 100-150 kroner – for å få til bensin hjem" Og det hender at det blir slåsskamper mellom norske og svenske raggare. Og ikke sjelden blir søta bror banket både gule og blå! Svenskene har også mye grom-

mere biler enn oss. "Bila er mye billigere i Sverige," forklarer Goggen.

Goggen setter av "Bitten" på Torvet, og ser at "Sekken", "Pakka" og "Bobo" fortsatt står og prater. Det begynner å bli sent. Klokka er ½ 2, og han skal på jobben i morgen. Jeg er utrolig våken om kvelden og natta, tenker Goggen, men å få sukaten ut av øya om morran er verre. Formannen på jobben er en jævel, så Goggen har ingen planer om å komme for sent.

Goggen setter bilen i gir; sier: "Ha det," og kjører sakte ut i Toggata i retning Ankertorget på vei hjem til Sandaker. Flathead'en maler fornøyd under panseret. Det har vært en artig kveld. Alt går så mye bedre etter at jeg fikk meg egen bil, tenker han.....

Skrevet av Terje Sæthre